

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Erklæringen

Citation: Baggesen, Jens: "Erklæringen", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling. - 1899*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid55057/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: *Blandede Digte. 1. Samling. - 1899*

Lad endog et Marmorherte
Hos en Pige her og der
Een og anden volde Smerte,
Smerten selv er stundom ficer!
Pirres du for stærkt i Panden
Uf en troeløs Delta,
Nu saa søg dig op en anden,
Der er fleer, hvor hun kom fra.

Ingen af os her sig skamme,
Hvis hans Siæl er Dydens Ven,
Ved en reen og ædel Flamme,
Og den Møe, som tændte den.
Ud med Navnet! ingen svige!
Eer — — — lyffelig!
Himlen give dig, min Pige,
Den til Mand, jeg onsker dig!

Erklæringen.

Til Seline.

Naar Morgenrødens første Smil indbyde
Den sumrende Natur til Liv og Lyst;
Naar Solens Straaler brændende sig bryde
Paa Markens svedende Beplanters Bryst;
Naar gyldne Phoebus ned i Havet daler,
Og ender Bondens Slæb og Byens Larm;
Naar Midnatstimmens Stille flæber Qvaler
Selv i den kronede Midsøeders Barm;
Jeg tænker, føler, seer kun dig, Seline!
Jeg vaagner op kun for at tænke dig;
Mig smiler Solen i din fælne Mine,
Naar du er blid, den ei gaaer ned for mig.

Den mørke Nat paa mig sin Rædsel spilder,
 Dit lyse Billede mig opklarer den,
 Dig Kærlighed mig overalt afbilder,
 Og rundt omkring mig straalere Himmelen.
 Med Guld hver Gjenstand males af de Luer,
 Som dine Smile tænder i mit Bryst;
 Mig alting straalere Fryd; hvorhen jeg stuer,
 Mit Øie møder allevegne Lyf. .
 Og rolig skal jeg ned i Graven stige,
 Naar jeg kun ogsaa der kan tænke dig;
 I Jordens Muld, i Dødens mørke Rige
 Dit skønne Billede skal følge mig.
 O! hvad er Purpur, hvad er gyldne Troner,
 Hvad er Horazers og Pindarers Jid,
 Homerers Hæder, Evighedens Kroner,
 Seline! mod dit mindste søde Smil?
 Og jeg har seet det, jeg har seet dig smile,
 Og evig staer det malet i mit Bryst;
 Jeg mellems farer nu kan rolig hvile;
 Jeg kiender dig, og kiender idel Lyf.
 Og denne faste Fryd skal intet rylke,
 Trods Skæbnens Harm og Livets Bitterhed;
 Dybt i min Siæl er Grunden til min Lykke,
 Den knuses ei, før denne knuses med.
 Thi naadig Himlen bandt med ingen Lænke
 Den indre Kraft, som virker i min Siæl;
 Jeg kan jo dig og al din Gude tænke,
 Jeg kan jo henrykt glædes ved dit Held.
 Jeg kan jo fryde mig, naar du dig fryder,
 Jeg kan jo lide, græde her med dig,
 Jeg kan jo synge dig og dine Dyder,
 Og jeg kan døe, naar Jorden taber dig.
